

- Immunitate privantur clerici sacri etiam ordinis propter crimina quæ exprimuntur, c. 27.
- Immunitate privantur clerici minoris ordinis, qui clericalem statum amittunt, præterita una qualibet trium conditionum, quas apponit Concilium Tridentinum, et explicantur, ib.
- Immunitate privantur clerici conjuges nisi multis conditionibus satisfaciunt, ut quamdam partem immunitatis retineant, in causis videlicet criminalibus, c. 29.
- Immunitas personarum religiosi status absque ordine singulatum tractatur, ib.
- Immunitate an gaudeant laici ministri Ecclesiæ, vel famuli clericorum, vel Episcoporum familiares, ib.
- Immunitatem retinent hæc bona sub potestate clerici constituta, si ille non fieret eorum dominus, sed dispensator. Si vero persona est vere domina, jam ea bona non plus habent immunitatis, quam cætera vulgariter acquisita, in quibus etiam censentur mercedes acceptæ ob actiones spirituales, c. 23.
- Immunia sunt cuncta bona etiam vulgaria personarum ecclesiasticarum a civilibus legibus, c. 1.
- Immunia item sunt a tributis civilibus, sive realibus, sive mistis. Sed excipiuntur ea tributa, quæ jus canonicum quibusdam de causis solvere jubet, c. 24.
- Excipiuntur etiam bona in quibus præerant tributa imposita ex aliquo pacto privati domini. Minime vero excipiuntur bona onerata tributis regalibus, quæ exigebantur ex vi solius jurisdictionis, c. 25.
- Immunitas a tributo quod lusitane dicitur (fintas), et sæpe a singulis exigi solet ad opera vulgo vel necessaria, vel utilissima, quanta sit in personis ecclesiasticis, tractatur, c. 26.
- Immunitas in omnibus causis sancte habetur jam usque a prima Ecclesia, c. 3.
- Immunitas in causis ecclesiasticis probatur, c. 2.
- Immunitas in causis civilibus probatur ex jure canonico, c. 14.
- Immunitas in causis realibus, hoc est fundatis in re mere temporali, quin interveniat ipsa persona ecclesiastica defenditur, ib.
- Sed excipiuntur primo causæ feudorum quæ agi debent coram domino feudi, ib.
- Secundo, causæ bonorum regalium, ib.
- Tertio, bona civilia data personis, vel rebus ecclesiasticis, ea conditione ut foro civili semper subiciantur, ib.
- Aliæ remissive, ib.
- Immunitas prædicta intelligitur, si personæ ecclesiasticæ reæ citentur, ib.
- Sed ab ista declaratione fieri solent exceptiones. Prima, si bona de quibus litigatur, sint Ecclesiæ, ib.
- Secunda refertur, si bona sint ipsius personæ immunis, sed reprobat, ib.
- Tertia, quando alicubi sit contraria consuetudo, nimirum ut reus secularis ad judicium veniat ecclesiasticum, ib.
- Quarta, si actor ecclesiasticus habeat legitimum privilegium reum vocandi ad suum forum, ib.
- Qualia privilegia Summus Pontifex sæpe privatim concedit, ib.
- An vero possit generaliter, disputatio est, ib.
- Probat, ut posse. Quinta, si laicus judex in culpa sit, propter quam judex ecclesiasticus possit litem ad suum judicium traducere, ib.
- Immunitatem habet persona ecclesiastica, ut trahi non possit ad sæculare judicium, seu rea in illo constitui propter ullam quamvis maximam culpam judicis ecclesiastici, ib.
- Immunitas in causis criminum, tam ecclesiasticorum quam etiam secularium negari non potest, c. 15.
- Immunitas in causis criminum probatur ex jure canonico, et civili, ib.
- Immunitati criminum prædictæ quæ leges repugnare videntur, rejiciuntur vel explicantur, ib.
- Præsertim dictum Concilii Matisconensis prima specie contrarium, ib.
- Immunitatem hæc habent omnia crimina, præter excepta a Summo Pontifice in regnis quibusdam, ib.
- Immunitatem hæc habent omnes personæ ecclesiasticæ præter exceptas, vel a lege canonica, vel a justa sententia ecclesiastica, vel a delegatione, quam Summus Pontifex fecerit judici laico, ib.
- Vel a defensione legitima, ib.
- Vel a pacto et convento etiam legitimo, ib.
- Immunitas hæc etiam intelligitur, si persona ecclesiastica rea sit actor, nisi ratione sacrilegii, ib.
- Immunitatem hæc participant crimina commissa ante ordinem sacrum susceptum, vel eo tempore quo persona ecclesiastica privata erat immunitate, quam postea recuperaverat, ib.
- Immunitas violari solet tum legibus, tum actionibus, ib.
- Immunitatis violatio utraque contingere potest, vel directe, hoc est, palam et aperte; vel indirecte, hoc est per præstigiis et quasi ex insidiis, ib.
- Quæ indirecta obscuraque violatio, vera quoque et propria est judicanda, c. 16.
- Immunitatem, quæ leges vel canones videntur corrumpere, rejiciuntur vel explicantur, c. 14, 15, 16, 22 et 23.
- Immunitatem minus retinuisse principes aliquos, quomodo accipiendum sit, c. 13.
- Immunitati resistens princeps catechumenus, baptizandus non esset, c. 11.
- Immunitatis violatores quantum scelus suscipiant, c. 33.
- Immunitatis violatores quibus pœnis teneantur, remissive, ib.
- Immunitatem non violant tributa a Summo Pontifice imposita rebus ecclesiasticis, c. 18.
- Immunitas non præbet impunitatem personis immunibus, c. 19.
- Immunitati ecclesiasticæ infesti sunt majori ex parte magistratus civiles, c. 22.
- Immunitatis sine culpa violandæ sex Catholici utuntur quæsitis excusationibus minime ferme accipiendis, c. 34.
- Immunitatis violandæ excusatio prima est ignorantia. Quæ si sit facti interdum admittitur, juris vero minime, ib.
- Quid vero si res sit dubia, ib.
- Immunitatis violatorum excusatio secunda, necessitas est quam inter Catholicos non posse obvenire ostenditur, ib.
- Immunitatis violatorum excusatio tertia est consuetudo, nullam vero immunitati contrariam, quantumvis longissimi seculorum intervalli prævalere posse ostenditur, ib.
- Sed ponderantur varii usus atque abusus plurimum regnorum, ib.

- Immunitatis violatorum excusatio quarta, est concordia, seu pactum, ib.
- Sed oportet ut a Summo Pontifice approbatum legitime sit, et revocari ab eodem potest, quando-cumque liberit, ib.
- Immunitas minui non potest per Episcoporum pacta, nisi Pontifex ea confirmet, c. 11.
- Declarationes adhibentur, ib.
- Immunitatis violatorum excusatio quinta est privilegium, quod a Summo Pontifice datum nec revocatum fuisse oportet, c. 34.
- Num vero sint aliqua privilegia, quæ non revocentur per bullam Cœnæ, quæstio est, ib.
- Immunitatis violatorum excusatio postrema est justa, et legitima sui vel rerum suarum defensio; quæ quidem verum jus germanamque justitiam continet, c. 34.
- Sed homines laici umbra fere et imagine hujus utuntur, ipsam justitiam vix tenent, ib.
- Imperatorum pietas atque subjectio erga Pontificem Romanum, l. 3, c. 21, et l. 5, c. 17.
- Imperator non est supremus totius Ecclesiæ princeps, etiam in temporali jurisdictione, l. 3, c. 5.
- Indirecta subjectio et gubernatio, c. 5, 30, et l. 4, c. 11.
- Indulgentiæ manant ab infinita copia reposita meritorum Christi, necnon etiam aliqua Sanctorum hominum, quam Christi Vicario dispensare licet, ex sua suprema potestate solvendi, l. 2, c. 15.
- Indulgentiarum et satisfactionum causa efficiens, materia et finis, ib.
- Indulgentias ab hinc annos quingentos solent Pontifices dare militibus ad bellum contra infideles proficiscentibus, l. 5, c. 21.
- Infideles non sunt subjecti Ecclesiæ, l. 3, c. 4.
- Internos actus Ecclesia non potest præcipere, c. 23.
- J**
- Jacobus natus matre catholica baptizatus est in Romana Catholica Ecclesia, l. 1, c. 24.
- Jacobum prava in infantia institutio atque doctrina averterunt a vera religione, ib.
- Jacobus se schismaticum esse non diffidet, c. 21, et l. 3, c. 2.
- Jacobus hæretici notam fugere cupit, l. 1, c. 23 et 24.
- Jacobus vivam fidei regulam seipsum statuit, c. 3.
- Jacobus in sola quam suo arbitratu eligit Scriptura fundamentum fidei ponit, c. 9.
- Jacobus sibi arrogat certam intelligentiam sacræ Scripturæ, c. 10.
- Jacobus sacram Scripturam mutilat, c. 16, et l. 5, c. 19.
- Jacobus Ecclesiæ traditiones abhorret, l. 1, c. 9.
- In quo non sibi constat, ib.
- Jacobus persecutionis ecclesiasticæ auctor, l. 5, c. 10.
- Jacobi de Romano Pontifice futiles querimonie, c. 7.
- Jacobi assertio de novitate primatus romani pluribus antiquissimis et oculatis testibus refutatur, l. 3, c. 15.
- Jacobus nolens fabulam de Antichristo impugnat, l. 5, c. 19.
- Jacobus non videns Antichristi fautorem et asseclam, se ipsum constituit, c. 22.
- Jacobus redarguitur de asserendo sibi ecclesiastica potestate, quam Petro et successoribus negat, l. 4, c. 6.
- Jacobus principatum Ecclesiæ Petro eripit, ut deinde Romano Pontifici detrahat, ac tandem vacuum occupet, l. 3, c. 9.
- Jacobus fidei Catholice defensor non est, sed oppugnator, l. 1, c. 1 et 9, et fere per totum librum.
- Jacobi libellus multa continet, quæ clare pugnant cum suis scriptis, ut de privato spiritu, c. 11.
- De catholico cognomento, c. 12, et l. 2, c. 8 et 9.
- De testimonio veterum Martyrum, l. 1, c. 20.
- De sua ipsius Jacobi regis cum Ecclesia Catholica communione, c. 24.
- De principatu spirituali regum britannicorum, l. 3, c. 6.
- De veneratione Sanctorum Patrum antiquæ Ecclesiæ, c. 8.
- De auctoritate definiendi nova dogmata fidei, l. 5, c. 11.
- De Apocalypsis libro sibi reserato, ib.
- De Roma et Babylone, c. 15.
- Cum aliis multis fere per totum librum sextum, c. 99.
- Jesuitæ socii odio habentur a rege Jacobo, et aliis hæreticis, ut observantes Romani Pontificis, l. 6, c. 11.
- Judæorum regum excellentiæ, l. 3, c. 24.
- Judæi ut gubernari possint a potestate civili christiana, c. 4.
- Judex ecclesiasticus sæcularem longe præcellit, l. 4, c. 14.
- Judicii extremi dies conjectari poterit; plane sciri non poterit, l. 5, c. 8.
- Judicio extremo tam uniuscujusque quam universali omnium hominum accommodatur Christi parabola de decem virginibus, ib.
- Judicii extremi dies quam erit horribilis et pertimescenda, c. 14.
- Juramentum fidelitatis quid sit, l. 6, in proemio.
- Juramentum fidelitatis civilis nihil involvere debet ecclesiasticum, ib.
- Juramentum non est necessarium ad obligandos subiectos, ut manifestent proditores suorum principum, cum naturaliter sint obligati a fidelitate et charitate, c. 3.
- Juramento firmare et ad augere obligationem fidelitatis honestum est, ib.
- Juramentum fidelitatis fieri debet cum legitime postulatur a superiore, c. 1.
- Juramentum fidelitatis comprobatum fuit in multis Conciliis, c. 1.
- Juramentum fidelitatis licitum esse nemo Catholicus inficiatur, ib.
- Juramenti fidelitatis civilis honestas frustra monstratur a rege Jacobo, ib.
- Juramentum fidelitatis, de quo dubitetur an sit legitimum, doceri debet a Romano Pontifice, c. 7.
- Juramentum fidelitatis relaxare potest justa de causa Romanus Pontifex, c. 2.
- Juramentum fidelitatis ex se dissolvitur, cum regno is caret in cujus verba juratum fuerat, ib.
- Juramentum fidelitatis illicitum est, si deroget quicquam de jure alieno, ib.
- Juramentum fidelitatis civilis illicitum est, si contra christianam religionem vel clare aliquid proponat, vel etiam occultissime involvat, ib.
- Juramentum fidelitatis in regnis pacatis peti non solet singulatum ab omnibus, sed solum a primariis, l. 6, proemium.

Juramentum fidelitatis antiquo in Hispania de more soli quidam optimates præstant, ib.
 Juramentum primarii ecclesiastici in Anglia catholica facere solebant Romano Pontifici, ib.
 Juramentum fidelitatis præstandæ sibi in rebus sacris, nulli regum christiani nominis in mentem venerat, c. 1.
 Juramentum sibi in rebus sacris primum ambire cepit Henricus VIII, sed ipsum istius petitionis initio puduit, ib.
 Juramentorum quæ post miserandam Angliæ ruinam cœperunt extorqueri, nullum hactenus fuit verum jusjurandum fidelitatis, sed sacramenta quædam perfidiæ, seu usurpationis primatus Romani per primatum Britannicum, c. 1.
 Juramentum istud extorquere cepit Henricus VIII a viris primariis ecclesiasticis, ib.
 Juramentum idem Eduardo VI fieri solitum videtur ex eo quod dicit regina, ib.
 Juramentum jussum ab Elisabetha, ib.
 Juramenti Henriciani et Elisabethici forma aucta est a Jacobo, addito fidelitatis et obedientiæ jure jurando, ut ea specie fidelitatis omnes commoti venena bibant, quæ propinantur, ib.
 Juramenti Jacobi forma prima et secunda, ib.
 Juramentum suum Jacobus contendit esse mere civile, c. 1.
 Juramentum Jacobi in quatuor partes dividitur, in quibus transilire longissime civiles terminos exquisite auctor demonstrat, c. 2.
 Juramentum Jacobi est expressus character Britannicæ hæresis, c. 6.
 A malo spiritu, c. 2.
 Juramenti Jacobi latens venenum, judicio suo Romanus Pontifex docere debuit, l. 6, c. 7.
 Jurisdictio ecclesiastica est excellentior quam secularis, c. 10.
 Jurisdictio nulla est in jure nominandi, eligendi vel confirmandi, l. 3, c. 29.
 Jurisdictione caret privilegii datio, l. 4, c. 16.
 Juris vocabulum bifariam accipitur, c. 9.
 Jus divinum quod sit naturale, quod positivum, c. 5.
 Juris naturalis divisio in negativum et positivum; sive concedens, non vero præcipiens, l. 3, c. 2.
 Jus humanum duplex, civile et canonicum, l. 4, c. 9.
 Jus canonicum an recte divinum dicatur, ib.
 Jus canonicum derivatur a jure divino positivo, l. 3, c. 6.

L

Levitarum excellentia, l. 4, c. 9.
 Legis humanæ obligatio unde proveniat, l. 3, c. 2.
 Legum civilium et Pontificiarum materia, c. 22.
 Leges civiles ejusdem materiæ cum Pontificiis directe irritari possunt a potestate ecclesiastica, ib.
 Leges civiles de rebus ecclesiasticis ipso jure sunt irritæ, ib.
 Leges civiles nullam vim habent in materia ecclesiastica, neque in bonis, vel ecclesiasticis, vel personarum ecclesiasticarum, c. 12.
 Leges Justiniani de materia canonica non sunt veræ leges, l. 4, c. 2.
 Leges civiles prospicientes communi secularium, et clericorum societati non obligant clericos, sed ipsi obligantur ex vi rationis et canonici juris, c. 16.
 Legum civilium potestas duplex, directiva et coac-

tiva: a quibus manant omnes effectus legitimi, ib.
 Legis quæ regia vocatur etymologia, l. 3, c. 2.
 Libertas hominis quanta sit, ib.
 Libertas ecclesiastica. Vide Immunitas ecclesiastica.

M

Marcellinus Papa, l. 3, c. 18.
 Mahometus non fuit proprius Antichristus, l. 4, c. 2, l. 5, c. 9 et 22.
 Mahometanum errorem fortasse tot gentes quot Christianam religionem obtinent, l. 1, c. 16.
 Maria Virgo coli debet hyperdulia, l. 2, c. 7.
 Mariæ Virginis subsidium invocandum mortalibus, ib.
 Maria Virgo sine sollicitudine aut incommodo semper propitia est hominibus, ac pro eis intercedit, ib.
 Mariæ Virginis imaginum cultus catholicus, et decens præcipue Romæ, l. 5, c. 21.
 Maria, regina Angliæ, fidem catholicam instauravit, l. 1, c. 2.
 Martyrum sanguine facta est Ecclesia fœcundior, c. 19.
 Martyrum sanguine est vera fides illuminata, ib.
 Martyrium quali morte præstetur, c. 20.
 Martyr nullus erravit in ullo fidei decreto, c. 19.
 Martyrii laudem nullus hæreticus habere potest, c. 20.
 Martyr est qui occiditur propter honestum actum religionis, etiam si non esset sub præcepto, l. 6, c. 11.
 Martyr est cui religionis catholicæ causa immatura mors accelerat, l. 6, c. 11.
 Martyrii palmam magna ex parte consequetur, qui usque ad mortem in tribulationibus et laboribus pro catholica fide constanter perseverat, ib.
 Matthias an immediate a Deo habuerit Apostolatam, l. 3, c. 2.
 Matrimonium conjugis infidelis quando possit dissolvi, c. 4.
 Miracula Ecclesiæ Catholicæ defenduntur a calumniis, l. 5, c. 19.
 Missa etiam secreta, sacrificium est publicum, l. 4, c. 6.
 Missa fieri non debet sine ministratore, ib.
 Sed hæc interdictio magis videtur ecclesiastica quam divina, ib.
 Missa privata dicitur tribus modis omnibus licitis, ib.
 Et confirmatis miraculorum atque exemplorum comprobatione, ib.
 Moralibus in rebus implicitum pro expresso habetur, quando idem efficitur, l. 6, c. 9.
 Moysis corpus propter quam rationem Deus occultaverit, l. 2, c. 12.

N

Neromem Antichristum fuisse, iterumque venturum quidam etiam Catholici falso putarunt, l. 5, c. 9.

P

Pœnæ ecclesiasticæ, l. 3, c. 24.
 Papa, etc. Vide Pontifex.

Paradisus terrestris, ut est verisimile, servatur hactenus, nec excindetur nisi cum ipsa hac rerum natura, l. 5, c. 13.
 Peccati culpam cum Deus remittit, pœnam commertam non semper totam condonat, l. 2, c. 15.
 Peccata justorum levia seu venialia divinam gratiam non extinguunt, ib.
 Pericula cavenda, l. 6, c. 3.
 Persecutio ecclesiastica est ea vexatio totius vel magnæ partis Ecclesiæ, quam præpotens dominatus molitur, ad evertendam vel minuendam veram religionem, c. 10.
 Persecutio ecclesiastica non dicitur ea tyrannis quæ nihil nocet religioni, ib.
 Persecutionis ecclesiasticæ prima machina est labeffectatio christiani cultus dirutis templis, imaginibus et sacris locis combustis, vel in profanos usus mutatis, ib.
 Persecutionis ecclesiasticæ secunda machina est legum crudelium latro et executio in catholica opera, sive personas, ib.
 Persecutionis ecclesiasticæ tertia machina est infidelis, et prava puerorum omnium educatio atque doctrina, ib.
 Persecutionis ecclesiasticæ quarta machina sunt insidiosæ blanditiæ, sive favores ad vitæ commoda, ib.
 Persecutio ecclesiastica. Vide Angli Catholici.
 Personæ ecclesiasticæ quæ sint, l. 4, c. 27.
 Vide Immunitas.
 Petrus habuit a Christo Domino potestatem supremam spiritualem ad gubernandam Ecclesiam militantem, l. 3, c. 10.
 Petrus nominabatur Simon, sed Christus ei cognomen addit, ib.
 Petri excellentiæ, ib.
 Petri varia ex epitheta Sanctis Patribus, ib.
 Petrus ex mera Dei voluntate consecutus est principatum Ecclesiæ, c. 11.
 Petro data est jurisdictio ordinaria, universalis, et derivanda in suos posteros; secus vero aliis Apostolis, ib.
 Petri primatus darabit ad omne tempus Ecclesiæ, per totum caput 14.
 Petrum discipuli sibi præpositum cognoscebant, l. 4, c. 5.
 Petro interveniente datum est aliis Apostolis munus Episcopale, l. 3, c. 12.
 Petrus a Christi ascensu sex circiter annos domicilium stabile non habuit, c. 13.
 Petri sedes Antiochena, ib.
 Petrus martyrium obiit Romæ, ubi collocavit suam certam sedem, ac domicilium principatus ecclesiastici, ib.
 Petri immunitas a tributo Cæsaris explicatur, l. 4, c. 5.
 Petri immunitas transmissa ad successores Romanos Pontifices, ib.
 Philippus imperatorum primus Christi fidem accepit, l. 3, c. 29.
 Pii IV legatio ad Elisabetham bis fuit rejecta, l. 6, c. 10.
 Pilatus quam potestatem in Christum habuerit, l. 4, c. 7.
 Pontificem ut Deus immediate nunc creet atque creavert in lege veteri, l. 3, c. 2 et 3.
 Pontifex unus tantum esse potest, c. 13.
 Pontifices neque maximi neque minores interduntur temporali et politico principatu, c. 5.

Pontifices Judæorum suis etiam regibus antecellebant, c. 26.
 Pontifex Christianus Judæum veterem longissime superat, c. 16, et l. 4, c. 6.
 Pontificem Christi Vicarium visibilem esse oportet, et habere certam sedem atque successionem, l. 3, c. 13.
 Pontifex Romanus Pastor est et universalis Ecclesiæ Catholicæ, et peculiaris Romanæ diocesis, l. 1, c. 5 et 12.
 Pontifex Romanus successor est Divi Petri Apostoli in stabilitate doctrinæ fidei, morumve generalium, c. 5 et 6.
 Pontifex Romanus successor est Petri in suo primatu supra totam Ecclesiam, l. 3, c. 13, usque ad finem libri.
 Pontifex Romanus solus Petri est successor, l. 3, c. 13.
 Pontificis Romani sedes non potest ab Ecclesia mutari aliorum, ib.
 Pontifices Romani suum hunc principatum quibus modis tuentur, c. 14, 17, et l. 5, c. 17.
 Pontificum Romanorum auctoritas quantum valeat in asserendo suo principatu, l. 3, c. 16.
 Pontificum Romanorum potentiæ documenta antiquissima, c. 29.
 Pontifex Romanus non est monarcha temporalis totius Ecclesiæ, c. 5.
 Pontificum Romanorum temporale regnum comparatum fuit jure humano, l. 4, c. 4.
 Pontificum Romanorum majestatem non minuunt excellentiæ regalis dominationis, l. 3, c. 24.
 Neque acta regum Judæorum, c. 25.
 Neque dicta Conciliorum, aut patrum, c. 27.
 Neque acta imperatorum et regum, c. 29.
 Pontifex Romanus etsi non possit dispensare jus naturale, potest ejusdem materiam mutare, c. 30.
 Pontifex Romanus poterat dare personis ecclesiasticis immunitatem, si non habuissent a jure divino, l. 4, c. 11.
 Pontifex Romanus causas ecclesiasticas subjicere laicis non potest, nisi delegata jurisdictione spirituali, c. 2.
 Pontifex Romanus dispensans humana matrimonii impedimenta non fovet libidines, malasve nuptias, l. 5, c. 21.
 Pontifex Romanus subjectos habet Christianos reges in rebus sacris, l. 3, c. 21.
 Pontificis Romani est universam potentiam regum Christianorum dirigere ad finem spiritualem, c. 22 usque ad finem l. 3.
 Pontifex Romanus justa de causa Christianitatis potest reges punire, regnaque etiam adimere, l. 3, c. 23, et l. 6, c. 7.
 Pontifices Romani regna ademerunt, l. 3, c. 23, et l. 6, c. 4.
 Pontificis Romani auctoritas supra imperium Romanum, l. 3, c. 24.
 Pontificem Romanum summa pietate atque subjectione prosecuti sunt Catholici imperatores, c. 21, l. 5, c. 4 et 17.
 Pontificis Romani potentia in bella, et militiam Christianam, l. 3, c. 21.
 Pontificis Romani potentia in leges, et judicia Christianorum, ib.
 Pontificum Romanorum severitas in coercendis libidinibus regum christianorum, l. 5, c. 21.
 Pontificis Romani pedes osculandi consuetudo, l. 3, c. 11, et l. 5, c. 19.

- Pontifici Romano subjecti sunt infideles principes, l. 4, c. 6.
 Licet minus quam Christiani, l. 6, c. 6.
 Pontifices Romani non utebantur sua potestate aut immunitate sub imperatoribus ethnicis, l. 4, c. 6.
 Pontifex Romanus potest justa de causa Christianos eximere ab obedientia principis ethnici, ib.
 Pontificis Romani maxima immunitas ex jure divino, tam naturali quam positivo, profecta monstratur, l. 4, c. 4, 5, 6, 7 et 8.
 Pontifex Romanus suam immunitatem non potest Ecclesiae renuntiare, c. 7.
 Pontifex Romanus a nemine coerceri legitime potest, c. 6.
 Quamvis ipsi ita lubeat, c. 7.
 Pontifex Romanus an se possit subicere iudicio humano, ib.
 Pontifex Romanus quomodo subjectus sit suo confessori, ib.
 Pontifex Romanus potest statuere arbitrum suarum rerum, ib.
 Itaque aliquando stauerunt Pontifices, ib.
 Pontifex Romanus ut fraterne corrigi possit, c. 6.
 Pontificis Romani electio, l. 3, c. 13, 22, et l. 4, c. 6.
 Pontificum Romanorum licentiam multa reprimunt, c. 6.
 Pontificum Romanorum multi bene functi sunt suo maximo munere, l. 3, c. 20, l. 5, c. 17 et 28.
 Pontificum Romanorum integritas atque innocentia, et miracula edita, l. 5, c. 17 et 19.
 Pontifex Romanus privatim haereticus ut privetur summo Pontificatu, l. 4, c. 6 et 7.
 Pontifex Romanus ut fit verisimile, calamitosissimo Antichristi tempore privatam quoque fidei servabit constantiam, l. 5, c. 21.
 Pontificis Romani depulsio a Summo Pontificatu ut fieri possit, l. 4, c. 6.
 Pontifex Romanus renuntiare potest Ecclesiae suum Pontificatum, ib.
 Pontificis Romani despectio seminarium est haereticum, l. 3, c. 11.
 Pontificis Romani quae a fidei hostibus fit comparatio impudentissima cum Antichristo, refutatur toto libro quinto, summamque, l. 5, c. 22.
 Potestas suprema quae sit, l. 3, c. 5.
 Potestas suprema gubernandae communitatis ipsimet soli et toti communitati a Deo tribuitur immediate, non peculiari dono, sed consequentia naturali, c. 2 et 4.
 Potestatem aliquam quibus modis Deus immediate concedat, c. 2.
 Potestatis civilis auctoritas et honestas, c. 1.
 Potestatis civilis necessitas maxima, ib.
 Potestas civilis suprema dividitur in democraticam, aristocraticam et monarchicam, c. 2.
 Potestatis civilis haec tria genera saepe inter se commiscuntur, ib.
 Potestatem civilem negavit quidam Galilaeus, sectatorumque habuit sui erroris, c. 1 et 4.
 Potestas legitima magistratum, tam christianorum quam ethnicorum, Christianos, et justos etiam continet, c. 4.
 Potestas mere civilis, vel in uno est homine, vel in uno concilio sociato ad gubernandam caeteram communitatem, c. 1.
 Potestas civilis a Deo instituta confertur bifariam ab hominibus, c. 4.
 Potestas regalis multis modis dicitur a Deo dari, c. 3.
 Potestas regalis non est immediate a Deo, c. 2.
 Potestas regalis non ex divina institutione positiva, sed solum ex ratione naturali ducit originem: ab hominibus vero libere atque immediate data est, ib.
 Potestas regalis quanta sit, ib.
 Potestas regalis comparatur diversis modis, l. 3, c. 2 et 5.
 Potestatis regalis diversi gradus, c. 2.
 Potestate regali Christiani non prohibentur, c. 4.
 Potestas aristocratica non est immediate a Deo, c. 2.
 Potestas popularis seu democratica naturalior est caeteris, ib.
 Potestas popularis imperfectior est caeteris ad finem politicum, ib.
 Potestas civilis duplex, urbana seu moralis, executiva seu militaris, c. 22.
 Potestatem civilem deperdi quovis peccato mortali: posseque magistratus ita peccantes corripi a quolibet subdito commentum fuit haereticorum, l. 3, c. 5.
 Potestas civilis subjecta est Ecclesiasticae, l. 3, c. 7.
 Potestas Ecclesiastica nulla fuit in lege naturae, c. 6.
 Potestatis Ecclesiasticae differentia a temporali, ib., et c. 30.
 Potestas Ecclesiastica temporalem multis modis excellit, c. 21.
 Potestas Ecclesiastica indirecta vim directivam temporalium rerum includit, c. 22.
 Potestas jurisdictionis interni fori quae sit, c. 6.
 Potestas ordinis quas vires habeat, ib.
 Potestatis ordinis discrimina, ib.
 Potestas Ordinis apud haereticos Angliae confertur a rege vel magistratu, per solam ministri designationem, c. 8.
 Potestas Ecclesiastica jurisdictionis externae, c. 6.
 Potestatem Ecclesiasticam fori externi negant haeretici, praecipue Angli, ib.
 Potestas Ecclesiastica fori externi probatur, ib.
 Potestas ligandi coercivam includit, c. 23.
 Potestas Ecclesiastica num poenam capitulis possit inferre, l. 4, c. 3.
 Potestas Ecclesiastica data a Summo Pontifice ad se coercendum invalida est, c. 7.
 Praescriptio non potest fieri eorum quae sunt de ratione intrinseca potestatis supremae, c. 3.
 Praesentia Dei praesidium significat, l. 4, c. 4.
 Principatus. Vide Potestas.
 Privatus spiritus, quem sibi fere haeretici arrogant, late refellitur, c. 9, 10 et 11.
 Privilegii cujusque ratio generica, et specifica, l. 4, c. 14.
 Privilegium datum semper justa de causa revocari potest, ib.
 Privilegium fori. Vide Immunitas.
 Prophetiae quantumvis obscurae, postquam deprehenduntur eventis, manifestae redduntur, l. 5, c. 19.
 Prophetiae, priusquam impleantur, licet quoad circumstantias et aenigmata sint obscurae, quoad rem proprie praedictam saepe sunt manifestae, c. 13.
 Providentiae humanae est connivere in multis in rebus, l. 4, c. 6.
 Purgatorium convincitur ex quibusdam fidei propositionibus, l. 2, c. 5.
 Purgatorium asseritur ab antiquissimis Ecclesiae Patribus, ib.

- Purgatorium demonstratur ex nova et veteri divina Scriptura, ib.
 Purgatorium evanescet a die iudicii extremi, ib.
 Puritanorum Angliae haeresis, l. 3, c. 8.
 R
 Redemptio Christi abundat et effluit in salvandis hominibus; sed non omnes salvantur, l. 2, c. 5.
 Regnum fit e tyrannide cum populo est libitum, vel juste praescribitur a successoribus, c. 2.
 Regna orbis clarissima majori ex parte contra fas occupata fuere, ib.
 Regna orbis praecipua, quae monarchica dicuntur, figuravit Daniel quatuor bestiis, l. 5, c. 22.
 Regum. Vide Potestas civilis.
 Reliquiae justam habent venerationem, l. 2, c. 10.
 Reliquiarum veneratio est religiosissima, ib.
 Reliquiarum veneratio Deo est admodum accepta, ib.
 Reliquiarum veneratio comprobatur miraculis, ib.
 Reliquiae malos daemones fugant, ib.
 Reliquiae de more antiquo et sancto in locis publicis exponuntur, ib.
 Reliquias inter censentur multa praeter particulas Sanctorum, ib.
 Regum excellentiae, l. 3, c. 24.
 Regibus jure gentium obedientia debita est, c. 5.
 Regum muneri nulla data est potestas spiritualis, c. 7.
 Regum potestas subjecta est spirituali, a capite 22, usque ad finem l. 3.
 Reges Christiani potestate civili suprema sunt praediti, l. 3, c. 5.
 Regum potestas nihil minuitur ex fidei Catholicae professione, imo amplificatur, c. 30.
 Regum vitam tenentur subjecti defendere, conjurationes et crimina laesae majestatis, optimo quo possint modo, aperiendo, l. 6, c. 3.
 Regem creare infidelem Christianis non licet, l. 3 c. 4.
 Rege per sententiam declarato haeretico, liberantur subjecti a sacramento fidelitatis, l. 5, c. 14.
 Reges tolli a populo possunt quibus de causis, l. 3, c. 2.
 Regis est libertatem dicendi permittere, l. 1, in proemio.
 Rex. Vide Potestas civilis, et Excommunicatio.
 Roffensis juramentum et poenitentia, l. 6, c. 1.
 Roffensis martyrium, c. 12.
 Roma non habuit septem formas regiminis a Jacobo inventas, l. 5, c. 4.
 Romae dicitur inveniri sanguis eorum Martyrum, qui usque ad Joannem Evangelistam a magistratibus Romani imperii occisi sunt, c. 16.
 Roma fortasse iterum sub Antichristo vulgo ethnica erit, c. 21.
 Romae expugnatio per Alaricum, Gotthorum regem, c. 6.
 Per Gensericum, regem Vandalorum, ib.
 Per Odoacrem, regem Erulorum, ib.
 Bina per Totilam, Gotthorum regem, ib.
 Romae eversio, atque excidium ultimum ante diem iudicii extremi, c. 7.
 Roma an sit evertenda penitus ab Antichristo, c. 7, 15 et 20.
 Roma ethnica dicitur Babylon in Scriptura, l. 3, c. 13, et l. 5, c. 7.
 Romae superbia, l. 5, c. 21.
 Romana Ecclesia. Vide Ecclesia Romana.
 Romanus Episcopus. Vide Pontifex Romanus.
 S
 Sacerdotum dignitas et immunitas, l. 4, c. 10.
 Sacerdotum dignitas in lege naturae, l. 3, c. 9.
 Sacerdotum cognomina honorifica, c. 24.
 Sacerdotes dicuntur Angeli in S. Scriptura, ib.
 Sacerdotis est libere dicere, l. 1, in proemio.
 Sanctorum veneratio debita est, l. 2, c. 8.
 Sanctorum veneratio sacra est, imo et conjunctissima cum divina, ib.
 Sanctorum canonizatio, hoc est, consecratio et conscriptio in Divorum numero, quantae auctoritatis sit, ib.
 Sancti prospiciunt, et consulunt rebus humanis sine detrimento suae beatitudinis, c. 7 et 9.
 Sanctos implorandi mos post Christi discessum est vetustissimus, c. 9 et 10.
 Sanctos implorandi consuetudo est Deo gratissima, c. 9.
 Sanctos implorandi consuetudo necessaria est quodammodo; certe est utilissima, ib.
 Sanderi merita de Ecclesia Universali et Anglicana, l. 6, c. 12.
 Sauli an Deus, an vero populus immediate contulerit regiam potestatem, l. 3, c. 3.
 Schismatis significatio et genera, l. 1, c. 21.
 Schismatis turpitudine, ib.
 Schismatis cum haeresi conjunctio, l. 2, c. 4.
 Scriptura divina duos patitur sensus simul primarios, unum historicum seu litteralem, alterum vero spiritualem, l. 5, c. 14.
 Scriptura divina praesenti verborum modo interdum utitur pro futuro, c. 10.
 Scriptura divina propositione interdum utitur universali pro indefinita, c. 26.
 Scripturae divinae arithmetica, seu numerandi ratio, c. 5 et 8.
 Scripturam divinam decenter admodum tractant Catholici, c. 11.
 Haeretici vero quam indecore, ib.
 Scripturae divinae interpretatio est difficillima, l. 4, c. 10.
 Scripturae divinae interpretatio una est privata, altera authentica, c. 11.
 Scripturae divinae certa interpretatio solum est ab Ecclesia Catholica, ib.
 Scripturae divinae interpretatio metaphorica fugienda est, ubi propria potest bene constare, l. 3, c. 30; l. 5, c. 8 et 11.
 Secretum confessionis sacramentalis quatenus supprimendum sit, l. 6, c. 3.
 Serpentem aeneum venerari an aliquando Judaeis licuerit, l. 2, c. 12.
 Servus initiatus sacris ordinibus, ut liberetur a servitute, l. 4, c. 11.
 Spiritus Sanctus non potest dici proprie Christi Vicarius, l. 3, c. 6.
 Spiritus Sanctus ut Christi Domini vices gerat, ib.
 Spiritus Sancti assistentia non omnibus Catholicis singulatim promissa, l. 1, c. 11.

Spiritus Sancti assistentia quibusdam Catholicis singulariter data, ib.
 Stylus Catholicorum in Theologia, quam vocant scholasticam, veritatis est optimus indagator, in proœmio.
 Suffragia seu satisfactiones nituntur articulo communionis Sanctorum, l. 2, c. 15.
 Synagoga universa fidem non perdidit Judæis vitulum adorantibus, l. 1, c. 5.

T

Traditiones divinæ etiam non scriptæ ingrediuntur fidei Catholicæ fundamentum, l. 1, c. 9.
 Traditionum divina auctoritas probatur ex sacra Scriptura, ib.
 Traditionum auctoritas rationibus et conjecturis asseritur, ib.
 Traditionum auctoritas confirmatur Patrum auctoritate, ib.
 Traditionum auctoritas exemplis defenditur, ib.
 Tribus Israel ut dicantur duodecim, cum tredecim fuerint, l. 4, c. 9.
 Tributorum genera duo, c. 18.
 Tyrannus duplex: unus in titulo, alter in sola administratione, l. 6, c. 4.
 Tyrannum in titulo cuilibet occidere licet, et quando, ac quomodo, ib.
 Tyrannus in usu est, qui subditos a vera religione discedere compellit, ib.
 Tyrannum vim actu inferentem, quando occidere

liceat, etiam si sit verus dominus, ib.
 Tyrannus in administratione, statim ac incidit in hæresim, quodammodo suo privatur dominio, quod vel confiscatur, vel transmittit ad successorem Catholicum, sed non ejicitur, nisi lata sententia, ib.
 Tyrannum privare per sententiam potest ipsa Respublica vel Romanus Pontifex, ib.
 Tyrannum in administratione post sententiam in illum legitime datam, qui possit occidere, ib.
 Tyrannus post latam privationis sententiam, vel declaratoriam ejus criminis, quod a jure muletatur privatione, potest exui regno a sententiæ latore, vel ejus ministro, qui tyrannum interficiat, si opus sit, vel si justa sententia hanc pœnam importet, ib.
 Tyrannus depositus per sententiam, non potest necari a quolibet homine, imo nec vi expelli, nisi jus, vel sententia det generalem quamdam facultatem. Quod si nulli mandetur executio sententiæ, transibit regnum ad successorem, vel ad ipsam rempublicam, l. 6, c. 4.

U

Uncti in Scriptura qui nominentur, l. 3, c. 24, et l. 5, c. 1.

V

Vicarius quis dicatur, l. 1, c. 8.
 Vicarius Christi. Vide Pontifex.
 Virgo Deipara. Vide Maria.

